

(Η Κούλα κρατάει με τα χέρια το κεφάλι της. Η Μαρία πάει κοντά της.)

ΜΑΡΙΑ: «Έλα, πάμε να δούμε τι κάνουν τα παιδιά. (Ανοίγουν τη διπλανή πόρτα.)

ΜΑΡΙΑ: Τα παιδιά είναι εντάξει.

ΚΟΥΛΑ: Ναι, τα περνάνε μια χαρά.

ΜΑΡΙΑ: Ταιριάζουνε νομίζω. Η Αρετούλα με το Σπύρο κι η Ειρήνη με το Φώτη.

ΚΟΥΛΑ: Μακάρι να μεγαλώσουν να τους παντρέψουμε! (Γελάνε.) Λοιπόν, για πες μου κάτι για την Ελλάδα. Σου άρεσε; Θέλεις να μείνεις;

ΜΑΡΙΑ: Όταν έχεις, όπως είπε κι ο Μιχάλης, η Ελλάδα είναι τρέλα. Ιδιαίτερα κάτω στα χωριά, στις επαρχίες... Είναι ακριβώς όπως λέει η παροιμία: «Κάλλιο πρώτος στο χωριό παρά δεύτερος στην πόλη».

ΚΟΥΛΑ: Δηλαδή θα φύγετε;

ΜΑΡΙΑ: Ασφαλώς! Τώρα που είναι και τα παιδιά μικρά ακόμη.

ΚΟΥΛΑ: Μπράβο... Έτσι είναι. Για πες μου, αλήθεια, με τον πεθερό πώς τα πας;

ΜΑΡΙΑ: Δυστυχώς, όχι καλά. Και ξέρεις εγώ είμαι υπομονετικός άνθρωπος αλλά αυτός σου σπάει τα νεύρα παιδί μου.

ΚΟΥΛΑ: Γιατί;

ΜΑΡΙΑ: Του 'χει πέσει βαριά που δεν έκαμα για να πάρει τ' όνομά του.

ΚΟΥΛΑ: Μπα! Μπ μου λες! Άκου εκεί χωριάτικες κουταμάρες.

ΜΑΡΙΑ: Καθόλου παρακαλώ. Μου το 'χει Μανιάτικο!

ΚΟΥΛΑ: Ε! Κάνε του, λοιπόν, έναν.

ΜΑΡΙΑ: Ναι, να τον κόψω! Ξέρεις εσύ που πουλάνε γιους;

ΚΟΥΛΑ: (Γελάει) 'Οχι... Αλλά πες του: «Δώσε μου εσύ τη συνταγή να σου κάμω έναν».

ΜΑΡΙΑ: Να σου πω κάτι; Την ετοιμάζει τη συνταγή. Έχει γράψει να μου στείλουν σερβι-κοχορταρο!

ΚΟΥΛΑ: Έλα, μη μου λες!

ΜΑΡΙΑ: Μάλιστα, κυρά μου! Να δεις που το περιμένει.

ΚΟΥΛΑ: Έλα, βρε, βάλε εμπρός να κάμεις ένα τώρα που είσαι νέα. Θα δεις θα γίνει αγόρι. Τώρα μάλιστα που σμίξαν οι φίλοι θα 'ρθει κι ο γιος!

ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΣΚΗΝΗ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Βρισκόμαστε στο Ελληνικό καφενείο ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ. Είναι στον 1ο όροφο, σ' ένα μικρό χτίριο σ' έναν κεντρικό δρόμο του Σύδνεϋ. Μπαίνοντας βλέπεις στους τοίχους μια μεγάλη αφίσα του ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ, ένα μεγάλο κάρδο με μια ωραία γαρνιτουρισμένη φωτογραφία της Ακρόπολης. Στους άλλους τοίχους σκόρπες μικροαφίσες και φωτογραφίες. Σε μια είναι η Εθνική Ελλάδας, αυτή που νίκησε την Πορτογαλία με 4-2. Σ' έναν άλλο τοίχο μια φωτογραφία του ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ με τη θρυλική του ομάδα των Μαυρόπουλου, Τούση, Πατρινού, Χατζή, Γιάγκου κι άλλων. Σε μια άλλη ο Σιδέρης,

ο Παπαϊωάννου και ο Δομάζος μαζί. Φάσεις από παιχνίδια πολλές.

Σε μια γωνία κάθονται δύο και πίνουν καφέ. Ο ένας διαβάζει ΚΗΡΥΚΑ κι ο άλλος τον Αυστραλέζικο SUN. Λίγο πιο πέρα, δυο ηλικιωμένοι παίζουν τάβλι και στο επάνω μέρος, αυτό που κοιτάζει το δρόμο, σ' ένα μεγάλομακρουλό τραπέζι σκεπασμένο με πράσινη τσόχα κάθονται 7 άτομα και παίζουν Μανίλα-χαρακίρι. Ένας νεαρός τους κάνει τόν ντίλερ". Πίσω από το μπαρ κάθεται ο καφετζής που πάντα κάτι έχει να κάνει.

Ο Μιχάλης με τον Τάκη μπαίνουν μέσα και τον χαιρετούν.

ΜΙΧΑΛΗΣ-ΤΑΚΗΣ: Χαίρετε!

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Γεια σας! Πώς πάει βρε παιδιά; (Χωρίς σχεδόν να κοιτάζει.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Βρε, Γιάννη, τι κάνεις ρε παιδί; Πώς από εδώ;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Τι πώς από εδώ Μιχάλη; Εγώ έχω διόμιση μήνες εδώ.

Τώρα με βλέπεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, τώρα. Ελειπα Γιάννη μου. Ήμουν στην Ελλάδα.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Ναι το άκουσα. Λέγανε μάλιστα ότι θα μείνεις.

πιάτσα. Τι έγινε μ' εσένα; Στα 'κοψε όλα η Κούλα! **ΤΑΚΗΣ:** (Γελά ειρωνικά) Η Κούλα... Τι να μου κόψει η Κούλα; Εγώ τα 'κοψα. Δεν υπάρχει όρεξη. Εδώ ούτε στον «Πανελλήνιο» δεν πάω, έτσι για να πάρω αέρα. Πήγα πριν μερικά χρόνια για να δω το Λουκανίδη. Θυμάσαι τότε που είχε έρθει στον «Πανελλήνιο»;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι.

ΤΑΚΗΣ: Πήγα, λοιπόν, και ο κύριος χτύπησε ένα πέναλτυ λες και το τέρμα ήταν άδειο, λες και δεν υπήρχε καθόλου τερματοφύλακας. Τί ρεζίλημα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έλα τώρα, μεγάλος παίχτης ο Λουκανίδης.

ΤΑΚΗΣ: Ναι, δεν υπάρχει αμφιβολία. Αλλά τί να το κάνεις; Όταν είσαι παίχτης για τη Μικτή Ευρώπης και δεν κάνεις ούτε για τη Μικτή του Μάρρικ-βιλ, κατούρα τα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι εννοείς;

ΝΕΜΕΤ VE SUIVES Ondore

ΤΑΚΗΣ: Εννοώ ότι υπάρχει η ίδια αρρωστημένη νοοτροπία παντού. Έρχονται εδώ οι Έλληνες ποδοσφαιριστές με την ιδέα ότι εδώ παίζουν μαύροι, εδώ κλωτσάνε ξυπόλητοι, και αντί για μπάλες παίζουν με νεκροκεφαλές. Τους βλέπεις να παίζουν χαρτιά όλη τη νύχτα και να πηγαίνουν κατ' ευθείαν στο γήπεδο. Ούτε αυτοσεβασμός, ούτε αθλητική πειθαρχία, ούτε ίχνος αθλητικής νοοτροπίας.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Υπερβάλλεις, αλλά κάπου έχεις δίκιο.

ΤΑΚΗΣ: Ασφαλώς έχω! Εγώ, το ξέρεις, είμαι Λεκιτζής αλλά ο Λουκανίδης ήταν παίχτης παγκοσμίου κλάσεως. Τί μας γελοιοποιούσε λοιπόν; Παίξε ρε φίλε! Σε 'φερε ο Ελληνισμός σαν καμάρι, σε πλήρωσε γι' αυτό. Παίξε λοιπόν!

Παίξε να καμαρώσουμε! 'Ασ' τα, δεν έχουν τέλος... Τα σικάθηκα. Εμείς οι «Έλληνες δεν έχουμε ταίρι παιδί μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, σωστό. Σ' αυτό έχεις απόλυτο δίκιο.

(Εν τω μεταξύ ο Καφετζής φέρνει τους καφέδες και τα νερά. Αμέσως δε μπαίνει στο καφενείο ένας νεαρός 28-30 ετών. Ο Μιχάλης τον βλέπει αμέσως.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καλώς το Βασιλάκη μας! Τι κάνεις ξάδελφε; Πώς από εδώ;

(Ο ΒΑΣΙΛΗΣ είναι ψηλός, λιγνός, μελαχρινός με το μαύρο πουκάμισο ξεκούμπωτο μπροστά.)

ΒΑΣΙΛΗΣ: Εγώ πώς από 'δω; Εμένα εδώ είναι η πιάτσα μου. Εσύ πώς βρέθηκες

εδώ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τάκη να σου συστήσω τον ξάδελφό μου το Βασίλη Αγγελάκη. Απ' εδώ ένας παλιός μου φίλος... ο καλύτερός μου φίλος: Τάκης Ακριβόπουλος.

(Ο Τάκης και ο Βασίλης χαιρετιούνται.)

ΤΑΚΗΣ: Κάθισε να πιούμε καφέ.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Τάκης... Α, εσύ είσαι ο φίλος του ξάδερφού μου που μου 'λεγε!

ΤΑΚΗΣ: Εύχομαι καλά λόγια...

ΒΑΣΙΛΗΣ: (Γελαστά.) Καλά, καλά! Σε 'ψαχνε με το κερί. Όλο ρωτούσε πού

βρίσκεσαι.

ΤΑΚΗΣ: Ε! Είχαμε χρόνια να ιδωθούμε.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Εσύ δεν είχες μπλέξει με τις οικοδομές; Έτσι δεν είναι;

ΤΑΚΗΣ: Εγώ που να μην ήμουνα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ε! Όλοι λένε θα μείνουν, αλλά λίγοι μένουν!

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: (Φαίνεται απασχολημένος.) Όπως αρέσει στον καθένα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μόλις βρεις χρόνο, κάνε μας δυο καφέδες. Έτσι Τάκης

ΤΑΚΗΣ: Ναι... ναι καφέ και κρύο νερό.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Πώς τους θέλετε;

ΤΑΚΗΣ: Όπως να' ναι, μωρέ, όπως νομίζεις εσύ.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Εντάξει.

(Προχωρούν και κάθονται σ' ένα τραπέζι στη γωνία).

ΤΑΚΗΣ: Μιχάλη, κάπου τον ξέρω αυτόν.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ποιον; Τον καφετζή;

ΤΑΚΗΣ: Ναι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το Γιάννη δεν θυμάσαι μωρέ; Το Γιάννη από το Διακοφτό; Λέσχη - Νέα Ελλάς - Ομόνοια...

ΤΑΚΗΣ: Ναι, βρε Μιχάλη, καλά λες.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσύ βλέπω, φίλε μου, κάθηκες απ' την